

[Oluf Pedersen.]

nuværende Regering. Den skal klare os gennem Vanskelighederne, og hver har Pligt til om nødvendigt at give en Haand med.

Nu skal jeg aabent tilstaa, at det ikke har været mig muligt at beundre de senere Aars Politik. Særlig kom den til kort sammenlignet med vore Stormænds. Nægtes kan det dog ikke, at selv om man resignerede, saa opgav man dog ikke Folkets Jordret, og selv om der i nogen Grad skete en Tilsidesættelse af det private Initiativ, saa byggede man dog stadig paa dette som Hovedgrundlag. Det staar klart for mig, at jo stærkere man hæver Fællesretten til Jorden, jo større Virkerum bliver der for det private Initiativ. Skal vi ud af de trykkende Skatter, de kostbare Indgreb og den overdevne, men nødvendige Socialhjælp, er der kun den Vej: at sikre alles Ligeret til Jorden for at sikre en retfærdig og ligelig Fordeling af Livsgoderne. Nu har vi med Hensyn til Tilslutning i Befolkningen en stærk Regering. Derfor kan den, om Viljen er der, løse ikke blot Dagens Opgaver, men forberede en Reformlovgivning paa længere Sigt.

Der er Grund til ved denne Finanslovdebat at understrege den stærke nationale Vækkelse, som er sket. Dette er maaske stærkest udtrykt gennem Alsangen og Hyldesten til Kongen; men selv Fodboldkampen blev jo en national Demonstration, og jeg vil ogsaa nævne det imponerende, at der samledes 30 000 københavnske Arbejdere, som med blottet Hoved under Bevægelse stemte i med vore skønneste Nationalsange. Og saadan er der Beviser nok for, at det danske Folk er blevet sig nationalt bevidst. Tidligere taltes der kun lidt derom, og ofte fik man en vammel Smag, men det har vist sig, at de, der talte mindst derom, havde det nationale Sindelag dybest i Hjertet.

Der er her Grund til at fremhæve den Kendsgerning, at det drejer sig om en dyb Kærlighed til det danske Folk, ikke om Had til andre, og det er mit Haab, at dette aldrig maa ændres. Det er Kærligheden til det Danmark, som er vort, Danmark med sin frie Forfatning, med Konge, Regering og Rigsdag. Hele det danske Folk staar ubrødeligt sammen om, at Danmark skal være frit, og at det skal bestaa som gennem tusind Aar. Og alle er jo ogsaa klar derover. Jeg læser fra Knud Bachs Redegørelse fra hans Tysklandsfærd følgende:

„Det Spørgsmaal, som piner alle

Danske, er: Hvad vil Tyskland med Hensyn til Danmark?“

Og derefter fortæller Knud Bach som sit Indtryk:

„at ingen ansvarlig Mand i Tyskland ønsker at paatvinge Danmark en Nyorientering“.

Vort skønne Land blev skaanet for Krigens store Ødelæggelser, og det har vi Grund til at være taknemmelige for. Nu ved jeg, at der kan være en noget forskellig Opfattelse angaaende det, der gik forud. Jeg har med Beklagelse set en subjektiv Officerspjece, og jeg har ogsaa læst Statsministerens Tale. Naar jeg nævner dette, er det ikke for at yppe Kiv, men alene fordi jeg ønsker at faa den Kendsgerning slaaet fast, at Danmark har ikke ved at bøje sig for Overmagten lidt ringeste Skaar i sin nationale Ære, og vor Nation har ikke forskertset sin Ret til Livet. Der kunde nemlig være Fare for, at Ofret den 9. April var for ringe; men Tiden har vist fuldt ud, at den nationale Aand er levende og Viljen til Livet bekræftet. Man kan militært besejre et lille Land, men det danske Folk er nationalt ubetvingeligt.

Jeg maa have Ret til at gøre den personlige Bemærkning, at jeg anser Krig for Djævelskab. Følgelig mener jeg, at man skal forsage Krig og alle dens Gerninger. Verden høster i Dag Lønnen, fordi den ikke forstod dette.

Maatte den Tid ikke være fjern, da vi fik den Aand, som kan stifte Fred mellem Menneskene, og det Samarbejde mellem Nationerne, som tjener os alle bedst. Lykkeligt vil det være, om enhver Nation kan faa nok i sit eget og vi kan undgaa en ny Voldsfred. Det nyttede jo lidet, om nogen vandt al Magt paa Jorden, men tabte sin Arveret til Himlen. Jeg synes, at Krig er Udtryk for et timeligt Rov, en grænseløs Haan imod aandelige Værdier.

Vi tør sige i Dag, at ingen kan være i Tvivl om, at det danske Folk ønsker at styre sine egne Sager. Vi vil gerne leve i et godt Forhold til andre Folk. Dette gælder ikke mindst det tyske, hvis Kultur vi værdsætter højt. Jeg tør sige for mit Vedkommende, at mine Studierejser til Tyskland hører til mine bedste Minder. Vi Danske kan godt lære af andre Folk, og vi bør lære det gode, men eftersom vi ad vore Veje fik et rigt Land med en bedre Fordeling end andre — selv om jeg ikke er helt tilfreds med den —, saa er der dog ikke derfor ringeste Grund til at efterabe de andre. Ja, vi kan ogsaa sige det saaledes, at det